

VÉGH MIKLÓS

ROHANUNK HAZA

„Rég már, hogy az új élet nyúgeit hordjuk nyakunkon
és emlék csak a ház, az a város, amely melegített
gyermeki dallal.

Mondd! Te, ki jársz ott hon, mik a gondok,
s mely örömök, nagy tettek büszke derűje
jár-kezel az arcokon otthon?”

Hallik, hogy a nemrég-volt tavaszon
a vidéken
új magvak új-féle csírája bukott ki a földek
széles öléből,
rég dalunk, boraink mind megtüzesedtek,
s mélygyökerű buzogással
erjedez otthon a város:
keskeny utak, lassú szemafor letaposva hevernek,
a házak
nagytüdejű-konokon ballagnak a dombok oldalain fel,
imhol már a tetőkön,
távol-messzi szelek frissében szárad a téglá,
s mondják, újszerű dal
fűtyörészik e messzi szelekben:
hígabb lett levegőnk,
tágabb, lépésnek az utca,
s nyújtózni a házak nyurgák.

„S mondd, ha a dal meg a szó tüzeesebb,
s a terek tágabbak, mernek a bátrak?
S bátor akad közülük, ki a szót,
ki a dalt vágátára vezérli?”

Már a nehéz rög is égnek eredt,
s felhőkre sarkall a mész meg a téglá,
csak még,
mint aki láncaveszítve, a láncok
szűk körinél tágabb lépésre szokva — szokik,
úgy
járja a régi szokott ütemet
az óvatos kétkezi ember.

„És kit a város öle melegített s aztán vissza-remélve,
más tejeken nevelődni távol-szélnek eresztett,
hol van?
Karja segít-e vajon?”

Rohanunk haza mi is,
szélnek eresztett otthoniak,
sokféle napon cserzett bőrűek, rohanunk haza mi is:
józan buzgalmat telepíteni ma szürke agyakba,
szűk mellet szélesb lélegzetre segítni,
a tétova lábat tágabb lépésre,
és fújni a lángot,
s új jeleket rajzolni a nyurga falakra.

— Hagy' nyargaljon elénk mihamar
az a régvárt
szépsznű holnap.